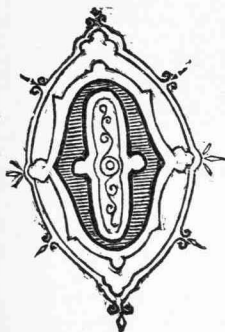


ΘΗΡΕΣΙΑ

Τῷ ἀγαπητῷ Διονυσίῳ Ι. Μάργαρη.



νειρον μοι φαίνεται, καὶ ὁμως εἶνε πραγματικό-
της. «Ἡ Θηρεσία μὲ ἀπατᾷ, μὲ ἀτιμᾷζει, κη-
λιδοῖ τ' ὄνομα καὶ τὴν τιμὴν μου». Ἐλεγε τα-
πεινῇ φωνῇ νεαρὸς ἀνὴρ κάτωχρος καὶ κρατῶν
ἐν ταῖς τρεμούσαις αὐτοῦ χερσὶ μικρὰν ἐπιστο-
λὴν. Τὸ σύνοφρον μέτωπόν του ἐπεβάρυνε σκέψις
ἀλγεινὴ, φρικώδης· ἡ ἔκφρασις τῶν περιλύπων
καὶ ἐξηγησιωμένων βλεμμάτων του ἐμαρτύρει τὴν
κατατρύχουσαν τὰ στήθη του φοβερὰν ἀγωνίαν καὶ πάλην, τὰ δὲ ὡς
πτώματος πελιδνὰ χεῖλη του, ἐκπέμποντα κατὰ βραχέα διαλείμ-
ματα ὑποκώφους στοναχάς, ἐπρόδιδον τὴν ἐσωτερικὴν του τρικυμίαν,
τὴν θλίψιν τῆς σφοδρῶς παλλομένης καρδίας του.

Ὁ δυστυχὴς μόλις πρὸ μικροῦ ἐλογίζετο εὐδαίμων. Ἀνύποπτος ἐνε-
τρυφα εἰς τὰς περιπαθεῖς θωπείας καὶ εἰς τὰ ἐρωτικὰ βλέμματα τῆς
νεαρᾶς συζύγου του Θηρεσίας καὶ ἔζη ἐν μέσῳ ἀληθοῦς παραδείσου,
πλησίον ἐκείνης, ἣν ἐθεώρει ὡς τὴν ἐναρετοτέραν καὶ ἀγνοτέραν τῶν
γυναικῶν καὶ πλησίον τῆς μικρᾶς μονογενοῦς κόρης του, ἣτις ὁσημέραι
ἠϋξάνεν ἐν καλλονῇ καὶ προτερήμασιν. Ἀρμονία ἐδέσποζεν ἐν τῷ
οἴκῳ του καὶ ἐβασίλευον ἐν αὐτῷ ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀθωότης.
Ἄλλ' ἀπέπτησαν ὅλα ταῦτα καὶ ἐξηφανίσθησαν ἐν μιᾷ ἀποφοράδι
στιγμῇ καὶ τέρας, μορφὴν ἔχον ἀνθρωπίνην, ἐτάραξε τὴν ἀρμονίαν
καὶ μετέτρεψε τὴν χαρὰν εἰς πένθος καὶ τὴν ἀθωότητα εἰς ἀτίμωσιν.

Πρὸ πενταετίας ὁ Στέφανος Κ** εἶχε νυμφευθῆ πτωχὴν νεάνιδα,
τὴν ὁποίαν ἐμμανῶς ἠράσθη διὰ τὴν ἐκπαγλὸν αὐτῆς καλλονὴν. Ὁ
γάμος δὲ οὗτος ὑπῆρξε καὶ αἰτία τῆς διαστάσεως αὐτοῦ μετὰ τῶν
γονέων του, οἵτινες κατ' οὐδένα τρόπον ἔστεργον νὰ νυμφευθῆ ὁ υἱὸς
των, διὰ τὸν ὁποῖον ἠτοίμαζον νύμφην ἐπίζηλον, τὴν Θηρεσίαν, κόρην
τοῦ λαοῦ, πτωχὴν καὶ ἄνευ συγγενῶν. Ὁ Στέφανος ὁμως δὲν ἐφάνη

ποσῶς μεταμελημένος ἐκ τῆς τοιαύτης εὐγενοῦς πράξεώς του καὶ ἔζη ἄρμονικῶς μετὰ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του, ἦν περιέβαλλε μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀγάπην. Ὑπερηφάνως τὴν ἔφερε παντοῦ εἰς τὸ πλευρόν του, ἀδιαφορῶν καὶ κωφεύων εἰς ὅσα ἔλεγον, εἰρωνευόμενοι, οἱ ἄνθρωποι τῆς ταξέως του.

Πενταετία ὅλη διέρρευσε καὶ οὐδὲν νέφος ἐπῆλθεν, ὅπως σκιάση τὴν εὐτυχίαν τῶν δύο συζύγων. Μάλιστα ἀνέτειλε καὶ νέος ἥλιος εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς εὐδαιμονίας των, ἡ ἀπόκτησις χαριστάτης παιδίσκης, ἥτις, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ὁμοιάζε καταπληκτικῶς κατὰ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν πατέρα της, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ τὴν μητέρα της. Διεμοίρασε τότε τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος τὴν ἀμοιβαίαν αὐτοῦ ἀγάπην μετὰ τῆς μικρᾶς Μαρίας καὶ ἀφιερῶθησαν ἀμφοτέροι ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν ξανθὸν ἐκεῖνον ἄγγελον.

Ἄλλ' ἡ Θηρεσία δὲν διέμεινε μέχρι τέλους πιστὴ εἰς τὰ συζυγικά αὐτῆς καθήκοντα καὶ ἐπρόδιδεν ἀναισχύντως ἐκεῖνον, ὅστις τὴν ἐλάτρευεν, ἐκεῖνον, ὅστις χάριν αὐτῆς ἐγκατέλειπε τοὺς γονεῖς του καὶ περιεφρόνησε πλούσια καὶ ἀντάξια δι' αὐτὸν συνοικέσια. Καὶ ἡ ἀθλία τὸν ἠπάτα μετὰ τοῦ ἀναδόχου της, ὁ ὁποῖος εἰσερχόμενος ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Στεφάνου, εἶχεν ἀποπλανῆσαι τὴν σύζυγον τοῦ δυστυχοῦς καὶ ἐκκληίδου τὸ ἄσπιλον οἰκογενειακὸν αὐτοῦ ὄνομα. Ὁ Στέφανος οὐδὲν ὑπώπτευε καὶ ἔθλιβε φιλιῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἑραστοῦ τῆς συζύγου του. Ἄλλ' ἡμέραν τινα τὸ πᾶν ἀπεκαλύφθη. Εἰσελθὼν τυχαίως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀπουσιαζούσης Θηρεσίας, εὗρεν ἐπὶ τραπεζίου μικρὰν ἐσφραγισμένην ἐπιστολὴν, ἥτις δὲν ἔφερον οὔτε ἐπιγραφὴν οὔτε διεύθυνσιν. Ὑπὸ ἀθήσας δὲ περιεργείας κινηθεῖς, τὴν ἀπεσφράγισε καὶ τὴν διέτρεξε ταχέως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Αἶφνης ὠχρίασε καὶ ἐὰν δὲν ἐστηριζετο ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἑρεισυνώτου ἔδρας, θὰ ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἡ ὑπογραφή τῆς ἐρωτικῆς ἐκείνης ἐπιστολῆς τὸν ἔπληξε κατάκαρδα. «Θηρεσία,» ἀνέγνωσε καὶ ἕκαστον γράμμα τοῦ προσφιλοῦς τούτου ὀνόματος ἐσπάραττε τὰ στήθη του ὡς σπαράττει τίγρις τὸ θῦμά της. Περιῆλθε τετράκις τὴν ἐπιστολὴν, θέλων οὕτω νὰ πεισθῇ, ὅτι ἦτο μυσαρὰ ραδιουργία μοχθηρῶν ἀνθρώπων κατὰ τῆς τιμῆς τῆς συζύγου του. Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς ἐπέισθη ὅτι τὸν ἠτίμαζεν ἡ ἀγνή Θηρεσία του, ἡ λατρευτὴ σύζυγός του, καὶ ὅτι συνένοχος τοῦ ἐγκλήματός της ἦτο ὁ ἀνάδοχος, ὁ πνευματικὸς αὐτῆς πατήρ, ἐκεῖνος, ὅστις μικρὰν, ἀθήσων, ἀπαλὴν, τὴν ἀνέλαβεν ἐκ τῆς κολυμβύθρας, δίδων αὐτῇ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του,

ἐκεῖνος, ὅστις τὴν ἐκράτησε βρέφος ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, ὑποσχεθεὶς τοῦ Θεοῦ νὰ τὴν σέβηται ὡς ἀδελφὴν του, νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸν καθόλου αὐτῆς βίον, ὡς δεῦτερος πατήρ.

Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνο-, ἀκίνητος, κεραινόπληκτος καὶ μετὰ δυσκολίας κατέπνιγε τὰ πλημμυροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς του δάκρυα. Συνελθὼν ὁμως μετ' ὀλίγον, ἔλαβεν ἄγραφον φύλλον χάρτου καὶ διπλώσας τοῦτο εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀπάτη, ἀντικατέστησε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξῆλθεν. Ἡ Θηρεσία ἐπιστρέψασα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκ τοῦ περιπάτου εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἀνέπνευσε δὲ εὐρούσα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε λησμονήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὴν ὁποῖαν ἔστειλε διὰ τῆς ἀφοσιωμένης εἰς αὐτὴν ὑπηρετρίας πρὸς τὸν ἐραστὴν της.

Καθ' ὄλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας κατῶρθωσεν ὁ Στέφανος νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐπίπλαστον αὐτοῦ γαλήνην καὶ ἡρεμίαν. Ἐμειδία πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐδέχετο τὰς θωπείας, ἅς ἡ ἄπιστος διεμοίραζε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐραστοῦ της. Ἄλλ' ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ ἔμεινε μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφῆκε νὰ ἐκραγῇ ἅπανα ἡ πλημμυροῦσα τὴν καρδίαν του θλίψις. Ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν βασταζῶν, ἀνεμέτρα τὸ μέγεθος τοῦ αἴσχους εἰς ὃ τὸν ἐβύθισεν ἡ ὑπαρξὶς ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα καὶ ἐλάτρευεν ἐν ἴσῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ μοῖρα. Ὁχρία, συνέστρεφεν ἐν ἄκρα θλίψει καὶ ἀπελπισίᾳ τοὺς βραχίονας καὶ περιήρχετο, ὡς παράφρων, τὸ δωμάτιον, τρίζων λυσοῦδῶς τοὺς ὀδόντας καὶ δάκνων μέχρι αἵματος τὰ χεῖλη. Ἐρριπτε βλέμματα βλοσυρὰ ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν μετὰ παραφόρου ὀργῆς συνέσφιγγεν ἐν τῇ πυγμῇ καὶ ἐπανεπίπτεν ἐξηνητλημένος, ὡς σῶμα ἀδρανὲς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, κλίνων τὸ μέτωπον ὑπὸ τὸ βαρὺ κτύπημα τῆς ἀτιμίας καὶ ὀλολύζων ὡς μικρὸν παιδίον. Αἴφνης ἰδέα ἐπῆλθεν ἀστραπικίως εἰς τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν του καὶ ἐγερθεὶς προὐχώρησε μὲ κλωνούμενα βήματα πρὸς τὸ βᾶθος τοῦ δωματίου καὶ ἀνοιξάς ἀθορύβως μικρὰν θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του.

Ἡ ἔνοχος γυνὴ ὑπνωττεν ἡσύχως, τίς οἶδεν ὑπὸ τίνων γλυκέων ἢ καὶ ἐνόχων ὀνείρων βαυκαλιζομένη. Τὰ εὐρωστα καὶ προπετιῇ αὐτῆς στήθη ἐκύμαινε κανονικὴ ἀναπνοὴ καὶ μειδιαμα ἄριστον, γλυκὺ ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν κοραλλίνων χειλέων της. Τὴν ἐπλησίασε μ' ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους τοὺς βραχίονας καὶ τὴν παρετήρει μετ' ὀδυνηρᾶς προσοχῆς. Φοβερὰ θύελλα ἐμαίνετο ἐν τῇ ψυχῇ του. Ἀκατανίκητον

μίσος καὶ βδελυγμία εἶχον ἀντικαταστήσει τὸν ἀγνὸν τῆς καρδίας του ἔρωτα καὶ ἡ μανιώδης ὀργή του ἐπλησίαζε τ' ἀκρότατα αὐτῆς ὄρια. Ἐσκέπτετο, παρατηρῶν τὴν ἀτιμαζούσαν αὐτὸν γυναῖκα—καὶ τοιοῦτος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς ἐκεῖ παρουσίας του,—ἐσκέπτετο νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῆς ὡς θηρίον καὶ νὰ τὴν πνίξῃ εἰς τὰς χεῖράς του· νὰ τὴν ἀρπάσῃ ἀνηλεῶς ἐκ τῆς κόρης καὶ ρίπτων αὐτὴν χαμαὶ νὰ τὴν φονεύσῃ, πατῶν ἐπὶ τῆς ἀπίστου καρδίας της. Νὰ διαπράξῃ ἐγκλημα ἀντὶ ἐγκλήματος, νὰ θραύσῃ τὸ εἶδωλον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐλάτρευσε, νὰ θανατώσῃ τὴν μητέρα τοῦ τέκνου του . . . Τοῦ τέκνου του ! Τ' ὄνομα τοῦτο κατέρριψεν ἐν ἀκαρεῖ ἀπασαν τὴν ὀργὴν του καὶ διεσκέδασεν, ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς τὸν καλύπτοντα τὴν διάνοιάν του ζόφον. Κατηνύασθη καὶ ἀποστρέψας τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς Θηρεσίας, τὸ προσήλωσε γλυκὺ καὶ ἡμερον ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του, ἦτις, ὡς ἄγγελος, ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς μικρᾶς αὐτῆς κλίνης. Δάκρυ παχὺ ὑψάκωσε τὰς παρειάς του καὶ ἀνεχώρησεν ἡρέμα, παραιτηθεὶς τοῦ φονικοῦ σχεδίου του χάριν τῆς ἀθώας Μαρίας, ἣτις θ' ἀφυπνίζετο ἔντρομος ἐκ τοῦ θορύβου καὶ θὰ παρίστατο ἀκουσία μάρτυς τοιαύτης θλιβερᾶς σκηνῆς.

Τὴν ἐπιούσαν εἰσήλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς Θηρεσίας καθ' ἣν ὥραν αὕτη ἐνέδουε τὴν θυγατέρα της. Ἦτο ὠχρὸς, ἔτρεμε καὶ τὰ ἐξηδημένα αὐτοῦ βλέφαρα τὸν ἐπρόδιδον, ὅτι εἶχε κλαύσει καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

— Ὁ πατέρας σου, Μαρία, εἶπεν ἡ Θηρεσία εἰς τὴν θυγατέρα της μόλις εἶδε τὸν Στέφανον εἰσελθόντα καὶ εἰς τ' ὄνομα τοῦτο ἡ χαρίεσσα παῖς ἐπέταξεν, οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της, ὁ ὁποῖος μετὰ παραφόρου στοργῆς τὴν κατεφίλει εἰς τὸ μέτωπον, εἰς τὰς παρειάς καὶ εἰς τὴν ἀκτένιστον κόμην, μὴ ἐνοοῶν νὰ χωρισθῇ πλέον ἀπ' αὐτῆς.

— Ἐλα τώρα σώνει τὰ φιλιὰ, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Στέφανον εἶπε μετὰ μειδιάματος ἡ μοιχαλὶς, καὶ ἄφησέ την νὰ τὴν κτενήσω.

— Περὶ τὸν, ἐψέλλισεν ὑποκώφως ὁ δυστυχὴς καὶ προῦχώρησε δύο βήματα.

— Περὶ τὸν ; ἀλλὰ πῶς θὰ πάῃ εἰς τὸ σχολεῖον ;

— Δὲν θὰ πάῃ πουθενά.

— Διατί ;

— Διότι θὰ τὴν λάβω μαζῆ μου.

— Καὶ ποῦ ; ἐκπληκτος τὸν ἠρώτησεν ἡ Θηρεσία, ἣτις ἐταράχθη παρατηρήσασα τὴν ὠχρότητα τοῦ συζύγου της.

— Μακρὰν ἀπὸ τὴν ἄτιμον μητέρα της. Ἄτενίζων αὐτὴν κατὰ πρόσωπον καὶ δίδων αὐστηρὸν τόνον εἰς τὴν φωνήν του, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ἐκτὸς ἑαυτῆς ἡ ἀθλία, καὶ ρίψασα ἀκούσιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ μέρους, ἔνθα ἦτο ἡ ἐπιστολή, ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος ἐπιπλου διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τί ἔχεις, Στέφανε, διατί με ὑβρίζεις;

— Διότι με ἀπατάς, διότι με ἀτιμάζεις.

— Ψεῦδος, δράττουσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν ἐφώνει ἡ Θηρεσία. Ψεῦδος, μὴ πιστεύεις, Στέφανε ὅτι σοὶ λέγουν, διότι με φθονοῦν καὶ θέλουν νὰ με καταστρέψουν. . . .

— Ὅχι, Θηρεσία, ἀποτόμως, διακόπτων αὐτὴν εἶπεν ὁ Στέφανος. Δὲν σὲ φθονεῖ κανεὶς καὶ ἐκεῖνος, ὅστις μοὶ ἐφανέρωσε τὸ ἔγκλημά σου εἶνε φίλος σου.

— Καὶ ποῖος εἶνε; χάνουσα βαθμηδὸν τὴν ψυχραιμίαν της καὶ θανασίμως ὠχριῶσα, ἠρώτησε με ἀσθενῆ φωνήν.

— Σὺ ἡ ἴδια! προχωρήσας ἐν ἔτι βῆμα καὶ θέτων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν ἐπιστολήν, εἶπεν ὁ Στέφανος.

— Ἐχάθην, ἔλεος, γονυπετοῦσα καὶ πνιγομένη εἰς δάκρυα ἐγρύλλισεν ἡ ἀθλία. Ἐλεος! ὁμολογῶ, ὅτι ἔπταισα, συγχώρησόν με! ἀναγνωρίζω, ὅτι εἶμαι ἀναξία νὰ φέρω τοῦ λοιποῦ τ' ὄνομά σου. Φόνευσόν με, Στέφανε, τὸ ἀξίζω, ἀλλὰ μὴ με χωρήσης ἀπὸ τὸ τέκνον μου. . .

— Ἄρκεϊ, Θηρεσία, αὐστηρῶς αὐτὴν διακόπτων, εἶπεν ὁ Στέφανος. Μὴ ψεύδεσαι περισσότερο, δὲν ἀγαπᾷς, ἀθλία, τὸ τέκνον σου, δὲν τρέφεις οὐδεμίαν στοργὴν διὰ τὸ ἀθῶον τοῦτο πλάσμα! διότι ἂν τὸ ἠγάπας, ἂν ἐσυλλογίζεσο, ὅτι ἐξῆλθεν ἐκ τῶν σπλάγχχων σου, δὲν θὰ παρέδιδες εἰς τὴν ἀτιμίαν τὰς ἀγκάλας σου.

— Ἐλεος, ἄφες με ν' ἀσπασθῶ τὴν κόρην μου, συρομένη ἐπὶ τῶν γονάτων ὠλόλυζεν ἡ Θηρεσία.

— Ὅχι, ἐμποδίζων αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ ἐκραύγασεν ὁ ἀμείλικτος σύζυγός της. Ὅχι, δὲν θὰ μολύνωσι πλέον τὰ βρωμερὰ χεῖλη σου τὸ ἄσπιλον μέτωπον τῆς Μαρίας. Θὰ τὴν λάβω μαζὶ μου, σὺ δὲ μεῖνε μετὰ τοῦ ἐραστοῦ σου. Ἀφίνω εἰς τὴν διάθεσίν σου ὅλην τὴν οἰκίαν μου καὶ ζῆσε ὅπως θέλεις, διότι οὐδεὶς τοῦ λοιποῦ δεσμός μᾶς συνδέει. Λαθῶν δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν θυγατέρα του ἐξῆλθεν, ἀφήσας ἀνίσθητον τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν σκληρῶς ἐτιμώρησε, μὴ ἐπιτρέψας ν' ἀσπαθῆ τὸ τέκνον της, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θ' ἀπεχωρίζετο διὰ παντός.

Μετὰ ἕξ μῆνας ἡ Μαρία ἦτο ὀρφανή. Συνεχώρησε τότε ὁ Στέφανος τὴν Θηρεσίαν καὶ κλαίων ὠδήγησε τὴν μελανειμονοῦσαν θυγατέρα του ν' ἀσπασθῆ τὸν τάφον τῆς ἀπίστου μητρός της !

Ζάκυνθος 1890.

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΕΙΣ ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ

Ἄστέρι μου, ὠραῖο καὶ λαμπερό,
Γιατί ψηλὰ κάθε βραδεῖα ποῦ βγαίνεις
Τὸ στήθος μου γιατί τὸ θλίβερό
Μὲ ταῖς χρυσαῖς ματιαῖς σου μοῦ γλυκαίνεις ;

Ἄστέρι μου, ἔστὸ ὠραῖό σου τὸ φῶς
Γιατί γιὰ ἐμὲ τᾶλλα τ' ἀστέρια ἀχνίζουν ;
Γιατί βουβός ὁ πόνος μου ὁ κρυφός
Μένει ; Γιατί τὰ μάτια μου δακρῶζουν ;

Μὴν εἶσ' ἐκεῖνο τὸ ἴδιο ἀστέρι ἐσύ,
Ὅπου ἐκεῖ, ἔστὴ δόλια τὴν πατρίδα,
Μὲ τὴ γλυκειὰ μου ἀγάπη, τὴ χρυσοῦ,
Ἄστέρι μου, μαζύ, σὲ πρωτοεῖδα ;

Θυμᾶσαι ; Μέσ' ἔτῃς λίμνης τὸ νερό
Τὴν ἡύρα νὰ θωράξῃ τὴν εὐμορφιά της,
Καὶ ἡμερο τὸ κῦμα κ' ἐλαφρό
Τραγοῦδαγε περνώντας ἐμπροστά της.

Τὴν φίλησα, μ' ἐφίλησε γλυκά,
Καὶ δείχνοντας ἐσὲ μὲ τ' ἄσπρο χέρι
Μοῦ ὠρκίσθηκε ἔς ἐσένα ἡγαρδιακὰ
Ἀγάπη αἰώνια, ἴσα μ' ἐσένα, ἀστέρι.

Μονάχος μου τώρα βαθεῖα πονῶ
Ἐτῇς ξενητεῖας τὰ τόσα καταφρόνια
Ὅμως ποτὲ ποτὲ δὲν λησμονῶ
Τὸν ὄρκο, τὴν ἀγάπη τὴν αἰώνια.

Ἴσως γι' αὐτό, ἀστέρι μου λαμπερό,
Αὐτοῦ ψηλὰ κάθε βραδεῖα ποῦ βγαίνεις,
Τοῦ στήθους μου τὸν πόνο τὸν πικρό
Μὲ ταῖς χρυσαῖς ματιαῖς σου μοῦ γλυκαίνεις.

Ἀθῆναι, 1890.

Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ